

**Ομιλία του Γ.Γ. της ΠΕΟ
συν. Αβραάμ Αντωνίου σε ειδική
ανοικτή σύνοδο του Γενικού Συμβουλίου
με την ευκαιρία αφυπηρέτησης του από την ΠΕΟ
Ξενοδοχείο “ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ” 15/2/1999**

Αγαπητές φίλες και φίλοι,

Σε πολύ λίγες μέρες και συγκεκριμένα μετά την συνεδρία του Γενικού Συμβουλίου της ΠΕΟ για εκλογή νέου Γενικού Γραμματέα στις 23 τρέχοντος τερματίζεται η δική μου ενεργός υπηρεσία στο συνδικαλιστικό κίνημα της ΠΕΟ.

Η δράση μου στην ΠΕΟ διήνυσε μια μεγάλη διαδρομή αρχίζοντας από το 1950 μέχρι σήμερα.

Ηταν τότε που κατόπιν σκληρών αγώνων οι κυβερνητικοί εργάτες μπόρεσαν να ιδρύσουν την πρώτη πολυ-επαγγελματική συντεχνία στην οποία μπορούσαν να οργανωθούν όλοι οι εργαζόμενοι στην κυβέρνηση, όλων των ειδικοτήτων και όλων των επαγγελμάτων.

Είναι καλά να θυμηθούμε ότι ο ισχύων μέχρι τότε Νόμος Περί Συντεχνιών δεν επέτρεπε την ίδρυση πολυεπαγγελματικής συνδικαλιστικής οργάνωσης και το θέμα αυτό έφθασε μέχρι και το Βρετανικό Κοινοβούλιο το οποίο ήσκησε την επιρροή του

ανώτερους Αγγλους διευθυντές των βασικών Κυβερνητικών τμημάτων.

Εχοντας υπόψη μας την πολύ σοβαρή αποστολή μας για να προβάλουμε και να αιτιολογήσουμε τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και μάλιστα απέναντι σε αρκετά έμπειρους και πλήρως καταρτισμένους κρατικούς λειτουργούς έπρεπε να κάνουμε την καλύτερη δυνατή προετοιμασία προτού βρεθούμε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Για πολλές ώρες συζητούσαμε και αναλύσαμε μαζί με τον τότε Γ.Γ. της ΠΕΟ αείμνηστο Ανδρέα Ζιαρτίδη κάθε πτυχή του αιτήματος και συγκεντρώναμε κάθε βοηθητικό στοιχείο για την στήριξη με την κατάλληλη επιχειρηματολογία της κάθε διεκδίκησης.

Αυτή η περίοδος ήταν για μας τους νεαρούς συνδικαλιστές μια πλούσια και σημαντική εμπειρία που μας βοήθησε στην πάρα πέρα πορεία μας μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Ενας επόμενος σημαντικός σταθμός της σταδιοδρομίας μου στο συνδικαλιστικό κίνημα ήταν η συγχώνευση των Συντεχνιών των Κυβερνητικών και των Στρατιωτικών της οποίας γρήγορα εκλέγομαι ως ο Κεντρικός Οργανωτικός Γραμματέας αλλά και με ειδική αρμοδιότητα για τα προβλήματα των επτά και πλέον χιλιάδων στρατιωτικών εργατών.

τομέα της βιομηχανίας του εμπορίου και σε μερικούς τομείς των υπηρεσιών.

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφέρω ότι όλοι αυτοί οι αγώνες είχαν σαν αποτέλεσμα όχι μόνον την βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων αλλά έδωσαν και μια μεγάλη οργανωτική ανάπτυξη στην Συντεχνία. Το 1967 η Συντεχνία είχε 4000 μέλη ενώ το 1990 ο αριθμός των μελών της ήταν 8000 χιλιάδες.

Οι υπηρεσίες μου σ' αυτή την Συντεχνία τερματίζονται το 1990. Εδώ φθάνουμε στην γνωστή κρίση που ξέσπασε στην ΠΕΟ στις αρχές του 1990 σαν αποτέλεσμα της γενικότερης κρίσης στον ευρύτερο χώρο της αριστεράς.

Είναι νομίζω γνωστές οι προσπάθειες που κατεβλήθησαν από μια ομάδα στελεχών της ΠΕΟ για την αποσώβιση της κρίσης και την αποτροπή της διάσπασης.

Το Εκτελεστικό Συμβούλιο συνέστησε ένα μικρό κλιμάκιο του οποίου αποτελούσα μέλος και το οποίο με συνεχείς επαφές, διαβουλεύσεις και συζητήσεις δοκίμασε να αποτρέψει την κρίση. Δυστυχώς παρά τις προσπάθειες που κατεβλήθησαν τόσο από το κλιμάκιο όσο και από το Εκτελεστικό Συμβούλιο, ακόμα και από το Γ. Συμβούλιο, δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν

την διάσπαση.

Ετσι το Γενικό Συμβούλιο στις 7/3/1990 αποφάσισε να απαλλάξει από τα καθήκοντα τους στην ΠΕΟ τον συν. Ανδρέα Ζιαρτίδη, Πρόεδρο και τον συν. Παύλο Δίγκλη Γ. Γραμματέα.

Στις 22/3/1990 κλήθηκε νέα συνεδρία του Γενικού Συμβουλίου για την πλήρωση της θέσης του Γενικού Γραμματέα και άλλων αξιωματούχων.

Υποψήφιος για την θέση του Γ. Γραμματέα ήταν ο υποφαινόμενος υπέρ του οποίου ψήφισαν 54, δύο ψήφισαν εναντίον και 27 απέσχαν από την ψηφοφορία.

Μιλώντας αμέσως μετά την εκλογή μου στο Γ. Συμβούλιο ανέφερα τα εξής: “Όπως όλοι γνωρίζουμε η ανάδειξη μου στην θέση του Γ. Γραμματέα προέκυψε μέσα από μια κρίση που ξέσπασε στην ΠΕΟ σαν αποτέλεσμα της ευρύτερης κρίσης στο χώρο της αριστεράς. Αυτή η εξέλιξη”, ανέφερα, “μέσα από τις γνωστές συνθήκες ήταν φυσικό να μου προκαλέσει ισχυρά συναισθήματα και να με θέσει μπροστά σε δύσκολους προβληματισμούς”. Προτού αποδεχθώ να θέσω υποψηφιότητα για την θέση του Γ. Γραμματέα είχα συζητήσει και άκουσα τις γνώμες και απόψεις μερικών συναδέλφων μου. Προτού

αποφασίσω έπρεπε να δώσω μία απάντηση στον εαυτό μου για ένα σοβαρό ερώτημα . Είχα ή δεν είχα τις δυνάμεις, είχα ή δεν είχα την αναγκαία πείρα και γνώσεις για να ανταποκριθώ στις σοβαρές ευθύνες που προκύπτουν από την θέση του πρώτου στελέχους της ΠΕΟ;

Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα γινόταν εξαιρετικά δύσκολη όχι γιατί δεν είχα πίστη στις δυνάμεις μου αλλά γιατί στην ουσία επρόκειτο να αντικαταστήσω δυο στελέχη των οποίων η φήμη και το κύρος βρισκόταν στο απώγειο του συνδικαλιστικού στερεώματος.

Είναι παραδεκτό ότι ο αείμνηστος Ανδρέας Ζιαρτίδης παρά το λάθος που κατά την γνώμη μου διέπραξε να θέσει τον εαυτόν του εκτός της ΠΕΟ, με την μακράν του υπηρεσία, και τις ικανότητες του προσέδωσε στην ΠΕΟ τεράστιο κύρος και επιρροή όχι μόνο σε τοπικό αλλά και σε διεθνές επίπεδο. Το ερώτημα λοιπόν στο οποίον έπρεπε να απαντήσω ήταν αν θα κρατούσα το κύρος και την επιρροή της ΠΕΟ σε εκείνα τα πολύ υψηλά επίπεδα.

Πίστεψα ότι με πολλή προσπάθεια, με την συνεργασία και την κατανόηση όλων των συνεργατών μου και ευρύτερα όλων των στελεχών της ΠΕΟ θα μπορούσα να ανταποκριθώ ικανοποιητικά σ' αυτό το πολύ υπεύθυνο και απαιτητικό καθήκον.